

# ИТАЛИАНСКИЯТ ДИЗАЙН СЛЕД ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА

- 50-те години. Следвоенно възстановяване (*Ricostruzione*). Първо поколение дизайнери
- 60-те години. Начало на експериментите с пластмаси. Утвърждаване и натрупване на международен авторитет
- 70-те години. Разделяне на италианския дизайн на различни течения. Поява на радикални течения

## 1. 50-ТЕ ГОДИНИ. СЛЕДВОЕННО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ (RICOSTRUZIONE). ПЪРВО ПОКОЛЕНИЕ ДИЗАЙНЕРИ

Съвременният мебелен пазар е в процес на промяна. В областта на дизайна някои бивши лидери започват да залязват, появяват се нови. Въпреки това италианците запазват славата на изобретатели на стила "мейд ин Итали". Голямото начало е онзи период през 50-те години, когато се слагат основите на явлението "италиански дизайн", станало днес запазена марка за високо качество, фантазия и изобретателност във формата и определящо и до днес най-новите тенденции в мебелната промишленост.

Италианският дизайн се корени в две особености на следвоенната италианска действителност. На първо място, италианският вариант на дизайн възниква след Втората световна война в условията на разпокъсана и "занаятчийска" промишленост и липсата на основни материали. Със самото си съществуване той представлява антитеза на масовия американски вариант, възникнал в условията на силна, комерсиализирана промишленост. Промислената система на италианския дизайн се характеризира преди всичко с голяма способност за занаятчийско експериментиране. Произвеждат се малки серии за отбрани изтънчени купувачи, изкушени от голямата индивидуалност на изделията, сътворени от дизайнерите. Заг кулисите на италианския дизайн и до днес скромно стоят малките и средните предприятия от района Брианца около Милано, които работят с най-съвременни промишлени технологии, като договарят за подизпълнители традиционните занаятчии. Днес в Италия повече от

85% са малки (с по-малко от 10 души работници) и средни предприятия (с 10 до 100 души).

От края на 50-те години се развива цяла плеяда предприятия – "Артемиде", "Кастели", "Полтрона", "Дзанота", с участието на дизайнери като Марко Дзанусо, Рихард Запер, Пиерджакмо и Акиле Кастилиони, Енцо Мари, Чини Боери, Вико Магжистрети и др. Вместо да залагат на нарастващата производителност, която изисква големи инвестиции, производителите провеждат гъвкава политика на лансиране на пазара на новаторски и творчески изделия. Без да могат да конкурентно количествено производството на големи индустриалци, те намират свой, специфичен начин на конкуренция, довел до "италианското икономическо чудо". Тези предприятия се превръщат в истински лаборатории в областта на битовите изделия чрез приложението на нови технологии и материали. Индустриалците бързо разбират, че дизайнът не е свързан само с производството и икономиката, но и с целокупната всекидневна култура. Тези предприятия слагат началото на диалог между изкуството и промишлеността. Тяхната интуиция, изострен усет за мода, анализът на индивидуалното и колективното поведение помагат на дизайн да прекрачи националните граници. В Милано и днес се събират специалисти от цял свят, за да се срещнат на ежегодния мебелен панаир. Тук се намират най-големите дизайнерски и архитектурни бюра, правят се най-много проекти и откриваме най-голямата концентрация на магазини и изложбени зали.

В Италия периодът, който следва края на Втората световна война, се нарича *ri-*